

Без обзира на то како се заврше ове „игре без граница“ око формирања владе, већ сада је извесно да је, што се тиче политичке сцене у Србији, највећи губитник Демократска странка. Сваким даном од завршетка другог круга председничких избора, када се ДС мучила око формирања парламентарне већине у којој је несуђени мандатар ипак показао неодлучност, губитак се увећавао и тако ће трајати све док она сама не смогне снаге и стави тачку. А та „тачка“ подразумева реално и објективно сагледавање њеног учинка и доприноса очајном стању у којем се налази данашња Србија, враћање изворним принципима и програму, а затим дубоке унутарпартијске резове уз обрачун са „мангупима из сопствених редова“. Уз то, ваљда је већ сада свесна колико су јој допринеле досадашње „непринципијелне и неприродне“ коалиције, власти ради, а посебно странке тзв. стратешки партнери које је она сама политички оживљавала и рехабилитовала, а они је сада политички омаловажавају, да не употребим тежу реч - сахрањују.

Нисам члан ДС (моја партија је давно угашена), па би свако моралисање и „држање лекције“ шта би требало да уради било веома непристојно. Поготово што верујем да она у својим редовима има подоста умних, патриотских, поштених и вредних људи који ће знати шта је најбоље, прво за Србију па тек онда за сопствену странку. Само ћу додати још и ово: потребан јој је предах, одмор од саме себе, а то може најбоље постићи у опозицији.

Но, оставимо ДС њој самој. Много је важније када ће се и како завршити ове „игре без граница“ које трају већ педесетак дана. Уколико се убрзо не пронађе излаз, а он је врло извесно ту са мандатаром Ивицом Дачићем уз политички благослов Српске напредне странке, највећи губитник ће бити грађани Србије ако то већ нису. Ако влада буде формирана уз помоћ математике са занемарљивом већином као и претходна, можда је боље да је и не буде. У том случају, не би требало чекати оних фамозних 90 дана већ што пре расписати нове изборе. Уверен сам, без двотрећинске или макар довољно комотне парламентарне већине, која би макар наговестила базично политичко јединство дубоко „располућене јабуке Србије“, ниједна влада неће имати потенцијал да земљу извучи из дубоке економске, социјалне и моралне кризе, већ би се добио само предах, а затим агонија продубила и Србија запала у још веће проблеме.

Бојим се да је још пре избора пропуштена шанса, на што сам указивао у својим

Шта после „игре без граница“

Пише: Радоман Јовић
петак, 29 јун 2012 14:38

текстовима, да све релевантне друштвене снаге, предвођене политичарима са државничком визијом и одговорношћу, постигну консензус и формулишу најважније националне и државне циљеве и приоритете, затим њих странке унесу у своје програме, а реализацију свака за себе осмисле и понуде бирачима зависно од идеолошких опредељења, разумевања значаја регионалног окружења, светских интеграционих процеса и улоге Србије у њима, сопствених ресурса и зависности од иностраних ради реализације договорених циљева. Нажалост, ушло се у изборе калкулантски ко ће са ким, а са ким неће или може са сваким, а са крајњим циљем борбе за власт која, на начин како страначки профитери, уз тајкунске и иностране лобије, схватају и злоупотребљавају демократију, доноси моћ и новац.

Увек се осећам јадно и бедно када у својим текстовима почнем набрајати (што сада нећу) званичне податке о очајном стању српске привреде, јавних финансија, незапослености, стандарду грађана, моралном посрнућу људи на врху или при врху власти и неких странака, безнаћу и очају грађана Србије, њеном „лидерском“ трећем месту отпозади на листи европских држава рачунато према стандарду грађана. Још бедније када читам или слушам изјаве страних поверилаца да пристижу милијарде долара и евра за отплату јавног и приватног дуга, као и претње „страно-домаћих“ зеленашких банака о задужености грађана и пленидби њихове имовине.

Свуда у свету је за дуг одговоран дужник, али ништа мање и поверилац, изузев у Србији. Дужника, поготово крупног, поверилац мора да негује као најосетљивију биљчицу. У малим и слабиим земљама, а таква је садашња Србија, када наступи дужничка криза, банкарски и финансијски лобији потегну моћне државе и ММФ за утеривање дугова по цену тоталног осиромашења грађана и разарања система здравства, школства, социјалних давања. Последице носе генерације грађана, а политичари и власт остану чисти и пуних џепова. Е, нова власт, ако у њој буде чистих и неокаљаних људи, морала би и овај аспект решавања кризе да и те како узме у обзир. Јер са голог се нема шта свући изузев да му се здере кожа. Уз то, опљачкано се мора повратити. Како, има пуно начина, лепих и мање лепих. Треба наћи меру.